
	<p>Списание ЕПОХИ Издание на Историческия факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“</p> <p>Journal EPOCHI [EPOCHS] Edition of the Department of History of “St. Cyril and St. Methodius” University of Veliko Tarnovo</p>		<p>Том / Volume XXVI (2018), Книжка / Issue 2</p>
---	---	--	---

Последно сбогом на професор доктор на историческите науки Иван Тютюнджиев (1956–2018)

Farewell to Professor Doctor Habilis Ivan Tyutyundjiev (1956–2018)

На 1.10.2018 г. внезапно ни напусна нашият уважаем колега, скъп приятел и всеотдаен баща проф. д.и.н. Иван Асенов Тютюнджиев. През последните три години той бе декан на Историческия факултет при ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ и допринесе много за неговото укрепване и утвърждаване като първостепенен научен и образователен център в страната.

Проф. Иван Тютюнджиев бе сред най-даровитите и авторитетни учени, посветил ерудиция, труд и талант на българското минало през XV–XIX век. Неговата отдаденост на академичната историческа наука и университетското ѝ преподаване бяха белязани от страст, задълбочена прецизност, етична и пълноценна работа с историческите извори, неизтощима борбеност при отстояване на научните си позиции.

Иван Асенов Тютюнджиев е роден в еленското село Константин в семейството на Мария и Асен Тютюнджиеви. Израства и завършва средното си образование в град Сливен. Възпитаник е на търновската Алма Матер, където през 1980 завършва висшето си образование с пълно отличие.

Преподавателската му кариера във ВТУ започва през 1984 г., след като преподава в гимназия „Добри Чинтулов“ в гр. Сливен и специализира в СУ „Св. Климент Охридски“ при акад. Васил Гюзелев. Неговото влияние върху формирането на Иван Тютюнджиев като историк беше огромно и затова с безкрайно уважение и почителност го наричаше свой Учител. От него възприе принципите на безкомпромисната прецизност в изворознанието, коректност и етичност в изграждането на историческия наратив, стриктно придържане към историческия позитивизъм в детайлите, и разбира се, отговорно и философски осмислено отношение към същността и отговорностите на професията на историка.

В своите научни изследвания, посветени предимно на историята на българския народ през XV–XIX в., проф. Тютюнджиев издири и публикува неизвестни или слабо познати гръцки, български и други извори, които по нов начин показват миналото на Търновската митрополия като правопримник на Светата Търновска патриаршия. Неговите солидни монографични трудове подложиха на преоценка ролята на Търново като безспорен духовен лидер не само в българските земи, но и в целия православен свят.

Проф. Иван Тютюнджиев не беше кабинетен учен, който живее и работи в „кула от слонова кост“, без да се вълнува от околния свят. Затова той отдаде голяма част от своята нестихваща енергия за изграждането на Университета като ръководител катедра, зам.-декан на Историческия факултет и зам.-ректор по международната дейност на Университета.

При него се обучиха и защитиха докторски дисертации млади български учени, които се посветиха на историята на българската църква и различните конфесии през XV–XIX век.

Поддържаше и работеше неуморно за изграждане на стабилни връзки с Македонската и Руската православна църква на равноправна основа, но никога не забравяше да подчертае старшинството на Българската църква. Точно поради това през 2011 г. създаде и ръководи до смъртта си международна магистърска програма „Културно-историческо наследство в България и Русия“, провеждана съвместно с Тверския държавен университет.

Негова е заслугата за пренасянето на част от тленните останки на генерал Гурко от руския град Твер във Велико Търново. Костите на генерала тържествено бяха положени в руската църква „Възкресение Христово“.

Проф. Иван Тютюнджиев бе почетен гражданин на Велико Търново, почетен професор на Тверския държавен университет, носител на ордена „За веру и труда“ на Руската православна църква и др.

Не е вярно, че няма незаменими хора! Проф. Иван Тютюнджиев се нареди до рано отишлите си от този свят доц. Христо Коларов, проф. Йордан Андреев и други наши колеги, които изградиха Историческия факултет, изпълниха го с живот и академичен дух, но оставиха след себе си огромна пустота.

Сбогом, професоре!

Сбогом, приятелю!

Сбогом, Иване!

Иван Лазаров

17.10.2018 г.

Велико Търново